

[Finansministeren.]

det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen helt korrekt. Det er sikkert rigtigt, som han sagde, at man maa tage Hensyn til Kvalitetsforringelsen; men selv om man gør dette, kan man alligevel sige, at der har fundet en meget betydelig Genoprettelse Sted, en meget betydelig Berigtigelse af den Nedgang, der fandt Sted de første Aar af Krigen. Hvis det er rigtigt, hvad Statistisk Departement mener, at Landets samlede Nationalindkomst i Fjor var fem Sjettedele reelt af det, den var før Krigen, vil jeg egentlig sige, at Arbejderne stort set staar paa Linie med den øvrige Befolkning, hvis de har 98 pCt. rent lønmæssigt af deres Realløn før Krigen — selv om der saa kan være Tale om et vist Fradrag paa Grund af Kvalitetsforringelsen. Kvalitetsforringelsen er et Forhold, der under Krigen er blevet stadig værre, men nu er det begyndt at blive bedre, og man maa formode, at en Forbedring paa dette Omraade stadig maa fortsættes. Jeg har saa blot nævnt disse Ting for at tage Afstand fra den Bemærkning, der er blevet tillagt mig, om, at jeg skulde være betænkelig ved at genoprette Reallønnen. Det er naturligvis ikke Tilfældet. Jeg har med Tilfredshed set paa, at det er lykkedes i de sidste Aar at komme et væsentligt Skridt i Retning af at genoprette Reallønnen fra før Krigen. Det er min sande Overbevisning, at man, hvis man har den fornødne Taalmodighed, kan faa den genoprettet fuldstændig, og jeg skulde tro, at hvis de fredelige Forhold og den Fornuft i den økonomiske Politik, jeg omtalte, kan komme til at herske i Verden, vil man om nogle Aar baade her og i andre Lande have en højere Realløn end før Krigen. og det vilde glæde mig meget.

Justitsministeren (Elmqvist): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtalte i Formiddags sin Forbavselse over, at jeg ikke havde fundet Anledning til at udtale mig om de Løsladelser, som jeg efter det ærede Medlems Udtalelser har foretaget i Strid med, hvad der er lovligt i dette Land. Jeg maa sige, jeg forstaar ikke rigtig denne Beklagelse. For det første er det ikke mig bekendt, at der her i Tinget er blevet rettet Henvendelse til mig før nu i Dag om denne Sag. For det andet er jeg gaaet ud fra, at den Redegørelse, jeg udsendte den 27. December om de 59 Løsladelser, der fandt Sted lige før Jul, var taget til Efterretning af Offentligheden som tilfredsstillende. De Blade, der angreb mig for disse Løsladelser, holdt i hvert Fald, bortset fra maaske et enkelt Blad, op med Angrebet. Jeg benytter mig

imidlertid meget gerne af den Anledning, det ærede Medlem giver mig, til at berigtige den Uklarhed, som jeg i de sidste Dage er blevet klar over stadig hersker i hvert Fald hos det ærede Medlems Organ og i visse andre Kredse angaaende dette Spørgsmaal. Denne Misforstaaelse viser det sig altsaa, at det ærede Medlem ogsaa gør sig skyldig i, naar han i Dag udtaler, at jeg har foretaget Løsladelser i Strid med, hvad der er lovligt her i Landet.

Jeg vil da gerne begynde med at slaa fast, at der er ingen ulovlige Løsladelser foretaget af mig, og jeg vil gerne tilføje: selvfølgelig ikke! Den 19. December blev der her i Rigsdagen vedtaget en Ændring til § 5 i Tillægsloven til Retsplejeloven, som gav mig eller Rigsadvokaturen og Anklagemyndigheden Adgang til at løslade Varetægtsfanger i lidt større Omfang end tidligere. Umiddelbart efter at Loven var vedtaget, paalagde jeg Rigsadvokaten meget nøje at følge denne Lovs Direktiver og ikke gaa videre — selvfølgelig — i Løsladelserne, end selv den strenge Fortolkning tillod, som den tidligere Justitsminister gjorde sig til Talsmand for. Jeg haaber, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vil indrømme mig, at mere korrekt kan jeg ikke være. Det er da ogsaa meget faa Løsladelser, der har fundet Sted efter denne Lov. Efter de sidste Tal, jeg har faaet, beløber de sig til ca. 40, altsaa et meget lille Tal.

Jeg slaaar altsaa dermed fast, at naar det ærede Medlem og det ærede Medlems Blad taler om Løsladelser, der finder Sted i stor Stil fra min Side, saa beror det paa en absolut Misforstaaelse, for ikke at bruge et stærkere Udtryk — en Misforstaaelse, som jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem som det sandhedskærlige Menneske, det ærede Medlem selvfølgelig gerne vil være, vil gøre sit til maa blive rettet, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ogsaa vil lade denne Berigtigelse komme til Udtryk i sit Blad, saa dets Læsere kan blive klar over, at her er intet at kritisere.

Saa kommer vi til de 59 Løsladelser af Folk, der var dømt for at have staaet i Organisation Todt eller Speer. Hvad er det, der her er sket? Der er sket det, at efter at en Masse af disse Folk er blevet dømt — der foreligger i Dag i alt ca. 500 Domfældelser —, falder der ved Østre Landsret to Domme, der frifinder 2 Mænd, der er dømt for at have udført Arbejde for Organisation Todt, og disse Frifindelser sker med den Begrundelse, at disse Folks Arbejde maa anses for at være civilt Arbejde. Med den